

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci žalobkyně [REDAKCE], [REDAKCE], bytem [REDAKCE] zastoupena Mgr. Radkou Dohnalovou, advokátkou se sídlem Převrátilská 330, Tábor, proti žalovanému MUDr. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zastoupen JUDr. Petrem Tomanem, advokátem se sídlem Trojanova 12, Praha 2, o ochranu osobnosti

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku **100.000,- Kč** do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku **29.262,- Kč** k rukám právní zástupkyně Mgr. Radky Dohnalové, do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit České republice soudní poplatek **4.000,- Kč** na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem, do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně podala žalobu na ochranu osobnosti, v rámci které se domáhala přiznání náhrady nemajetkové újmy v penězích v částce 100.000,- Kč s tím, že žalovaný dne 19.6.2009 ve své soukromé gynekologické ordinaci zneužil bezbrannosti žalobkyně k souloži, když jí bez jejího souhlasu nejméně jednou zasunul svůj penis do pochvy. Kromě toho v předchozí době žalovaný se choval nevhodně k žalobkyni, když v jednom případě jí olízl bradavku a v dalším případě vagínu. Žalovaný byl shledán vinným trestným činem znásilnění, přičemž v průběhu trestního řízení opakovaně nepravdivě popisoval žalobkyni jako

promiskuitní rizikovou pacientku, která měla údajně trpět hnisavými výtoky a pohlavními chorobami. Tyto informace o zdravotním stavu, soukromí a etnické příslušnosti žalobkyně sdělil nepovolaným osobám, minimálně své dceři [REDAKCE], novinářce, v důsledku čehož byly tyto skutečnosti veřejně probírány v celostátně dostupných médiích. Žalovaný neoprávněně zasáhl do osobnostních práv žalobkyně, do práva na zdraví, lidskou důstojnost, soukromí a osobní čest.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že se nedopustil proti žalobkyni žádného protiprávního jednání, byť byl shledán vinným rozsudkem krajského soudu, proti kterému však podal dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, o kterém zatím nebylo rozhodnuto. Navíc tvrzeným jednáním nemohla žalobkyni vzniknout tak závažná újma, aby byla na místě přiznat finanční zadostiučinění. V psychologickém posudku se hovoří pouze o lehké traumatizaci, žalovaný nesdělil žádné informace o zdravotním stavu, případně o chorobách žalobkyně své dceři ani médiím. Požadovaná částka 100.000,- Kč je zcela nepřiměřená.

Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 7To 323/2010-210 ze dne 18.1.2011, který nabyl právní moci dle doložky téhož dne bylo zjištěno, že se rozhodovalo o odvolání obžalovaného MUDr. [REDAKCE], státní zástupkyně i poškozené [REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 19.5.2010, č.j. 2T 207/2009-170 a bylo rozhodnuto tak, že rozsudek okresního soudu byl zrušen a obž. [REDAKCE] byl uznán vinným, že dne 19.6.2009 kolem 12.00 hodiny v Mostě, ul. Višňova čp. 1, ve své soukromé gynekologické ordinaci při vaginálním vyšetření pacientky [REDAKCE], nar. [REDAKCE], která ležela na gynekologickém křesle, kde jí bez jejího souhlasu nejméně jednou zasunul svůj penis do pochvy, když v dalším jednání mu poškozená zabránila seskočením z gynekologického křesla, tedy zneužil bezbrannosti jiného k souloži, tím spáchal trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1. tr.zák. a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků s podmíněčným odkladem na 3 roky a zároveň mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu lékařské praxe v oboru gynekologie na dobu 3 roků. Poškozená [REDAKCE] byla odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. V odůvodnění rozsudku odvolací soud rozebíral výpovědi jednotlivých účastníků a znalecké posudky a shledal, že skutek se stal tak jak ho popsala poškozená [REDAKCE] ve své výpovědi. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie a sexuologie zpracovaného 3.7.2009 PhDr. Slavomilem Hubálkem bylo zjištěno, že tento shledal osobnost žalobkyně a její výpověď před trestními orgány jako věrohodnou, nenalezl žádné faktory, které by snižovaly nebo ovlivňovaly věrohodnost její výpovědi, konstatoval, že žalobkyně je pouze lehce traumatizována jednáním podezřelého, žije v uspokojivém partnerském vztahu, sexuální život je zachován a vyšetřovaná událost sama o sobě nezanechává trvalé následky na psychice poškozené v duševní a morální oblasti, lehká traumatizace sama spontánně odezní. Dále konstatoval, že k traumatizaci by mohlo dojít v případě, že by byla nucena pod nátlakem svá tvrzení odvolat či by jinak její věrohodnost byla zpochybněna. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 14.4.2010 u Okresního soudu v Mostě bylo zjištěno, že zde podrobně vypovídal jak obžalovaný tak žalobkyně, tyto popsali své verze události, rovněž byli vyslechnuti svědci, v protokole je zmínka i o tom, že poškozená [REDAKCE] se rozplakala, když popisovala předmětnou událost, jak se dostavila na vyšetření k žalovanému. Z článku v časopise Právo&Byznys nazvaného „Hon na čarodějnice v 21. století“ bylo zjištěno, že zde byla rozebírána skutková situace tohoto případu a průběh trestního řízení, kdy bylo konstatováno, že Krajský soud v Ústí nad Labem uznal žalovaného vinným trestným činem znásilnění a přitom se opíral pouze o výpověď žalobkyně. Stejný článek byl publikován na serveru e15.cz dne 15.4.2011, který měl soud rovněž k dispozici. Dále měl soud k dispozici

dovolání žalovaného podané v trestní věci, kdy tento dovoláním zpochybňuje jak skutkové, tak právní závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ho shledal vinným, nadále tvrdí, že se žádného trestného činu proti žalobkyni nedopustil. Z článku na Blesk.cz ze dne 30.6.2009 nazvaného „Doktor mě znásilnil na gynekologickém křesle“ bylo zjištěno, že je zde popisován předmětný případ s tím, že obvinění prověřuje mostecká policie, přičemž z článku vyplývá, že žalobkyně sama měla sdělit novinářům údaje o případu s tím, že byla na prohlídce, ležela na gynekologickém křesle a náhle cítila, jak do ní žalovaný proniká. V článku jsou uváděny přímé řeči, které naznačují, že tyto údaje poskytla žalobkyně. Rovněž v tomto směru měl soud k dispozici další články na „blesk.cz“ označené „Přítel znásilněně: místo gynekologa to odnesly dveře“, kde je rovněž popisována situace ohledně případu. Soudu byl předložen i rozsudek Vrchního soudu v Praze, č.j. 1Co 375/2008-108 ze dne 24.2.2009, kdy soud přiznal za znásilnění poškozené na náhradě nemajetkové újmy právě částku 100.000,- Kč. Kromě toho měl soud k dispozici novinové články ze serveru Novinky.cz a Denik.cz, kde opět je rozebírána situace ohledně tohoto případu.

Podle § 11 občanského zákoníku, fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

Podle § 13 odst. 1 občanského zákoníku, fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění. Podle odstavce 2, pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1, zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Podle odstavce 3, výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo.

Z výše citovaných ustanovení občanského zákoníku vyplývá, že ke vzniku občanskoprávních sankcí za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti fyzické osoby musí být jako předpoklad odpovědnosti splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobilého vyvolat nemajetkovou újmu spočívající buď v porušení nebo jen ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické a morální integritě. Tento zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí zde být zjištěna existence příčinné souvislosti mezi takovým zásahem a dotčením osobnostní sféry fyzické osoby. Neoprávněným zásahem je zásah do osobnosti fyzické osoby, který je v rozporu s objektivním právem, t.j. s právním řádem.

Z provedených důkazů jednoznačně vyplývá, že žalovaný se dopustil na žalobkyni trestného činu znásilnění, za což byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem. V tomto směru je soud vázán odsuzujícím trestním rozsudkem ve smyslu § 135 odst. 1 o.s.ř., co se týče rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo ho spáchal, to znamená, že soud je vázán vylíčením skutkového stavu ve výroku odsuzujícího trestního rozsudku a rovněž právní kvalifikací tohoto jednání. Skutečnost, že žalovaný popírá toto jednání a podal dovolání proti rozsudku krajského soudu není významná, neboť rozsudek krajského soudu je pravomocný a závazný. V daném případě se jedná o trestný čin znásilnění, přičemž každý trestný čin v této oblasti představuje sám o sobě velice výrazný zásah do osobnostních práv. V tomto případě bylo dotčeno právo žalobkyně na zdraví, na soukromí, osobní čest a lidskou důstojnost. Konkrétně pokud jde o právo na zdraví vyplývá z provedených důkazů, že žalobkyně utrpěla lehkou traumatizaci. Co se týče práva na soukromí, je nepochybné, že

znásilnění představuje závažný zásah do intimní sféry každé osoby, neboť každý má právo svobodně se rozhodovat o svém sexuálním partnerovi a pohlavním životě. Pokud jde o průnik informací o trestním řízení do médií, kdy žalobkyně poukazovala na to, že média se tyto skutečnosti dozvěděla prostřednictvím dcery žalovaného novinářky Nory Grundové, nebyla tato skutečnost jednoznačně prokázána, když důkazy jsou rozporné, žalovaný předložil články, ve kterých je uváděna přímá řeč žalobkyně nasvědčující tomu, že sama žalobkyně informace poskytla, avšak ani toto nelze považovat za prokázané, když bulvární média často své příběhy různě vymýšlí a dotváří, tudíž není prokázáno, že by se informace médiím dostaly prostřednictvím žalobkyně či žalovaného. Soud v této souvislosti nepovažoval za potřebné vyslyšet Noru Grundovou, neboť od její výpovědi nelze očekávat, že by potvrdila, že jí žalovaný poskytl informace, které pak předala dál a navíc je nepochybné, že způsobů, jak se informace dostaly na veřejnost a do médií, mohlo být mnohem víc než prostřednictvím některého z účastníků. Rovněž byla dotčena osobní čest a lidská důstojnost žalobkyně. Je vcelku jednoznačné, že jednání žalovaného, konkrétně zasunutí penisu do vagíny žalobkyně představovalo ponížení lidské důstojnosti žalobkyně, přičemž žalobkyně musela být vyslychána ve více případech v průběhu trestního řízení a samo trestní řízení probíhalo od června 2009, kdy ke skutku došlo, do ledna 2011, kdy nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, přičemž navíc probíhá dovolací řízení proti rozsudku, kdy žalovaný zpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně. Dochází u ní k tzv. sekundární viktimizaci.

Co se týče osobní cti žalobkyně, kdy tato namítala, že jí poškodila i nepravdivá vyjádření žalovaného v rámci trestního řízení, kdy tento poukazoval na žalobkyni jako promiskuitní osobu s pohlavními chorobami, lze k tomu říci, že v tomto nelze spatřovat neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobkyně, neboť žalovaný, který byl v trestním řízení v pozici obžalovaného, je oprávněn uvádět na svoji obhajobu i nepravdivé skutečnosti. Je zřejmé, že uvedená vyjádření souvisela s předmětem trestního řízení, kdy žalovaný ve výpovědi uváděl, že žalobkyně je rizikový objekt a že přicházela s hnisavým zánětem, nelze takováto vyjádření považovat za zasahující do osobnostních práv, zvláště za situace, kdy jednání se konalo s vyloučením veřejnosti.

Soud hodnotil všechny okolnosti daného případu. Vzal v úvahu i skutečnost, že žalovaný spáchal trestný čin na žalobkyni v pozici jejího ošetřujícího lékaře, ke kterému měla žalobkyně důvěru, rovněž bylo zohledněno to, že zdravotní následky na žalobkyni jsou minimální, žalobkyně se dobře vyrovnala po psychické stránce s uvedenou situací, sama při vyšetření znalcem uváděla, že vede dobrý sexuální život, má partnera. Rovněž bylo zohledněno, že samotné znásilnění nemělo příliš intenzivní a násilnou povahu, neboť se jednalo o jedno nebo dvě zasunutí penisu do vagíny žalobkyně, nicméně nelze přehlédnout následné traumatizování žalobkyně v průběhu celého soudního řízení a probírání celého případu opakovaně v médiích. Soud vzal rovněž v úvahu, že za své jednání byl žalovaný již potrestán odsuzujícím trestním rozsudkem. Pokud jde o námitky žalovaného, že nebyl vyzván žalobkyní k mimosoudnímu jednání před zahájením tohoto řízení, nelze tyto námitky akceptovat. Od počátku bylo zřejmé, že žalovaný s nárokem nesouhlasí, když popírá, že k jakémukoli protiprávnímu jednání z jeho strany došlo a podal i dovolání, tudíž by bylo zcela zbytečné, aby se předem obracela žalobkyně na žalovaného s výzvou k mimosoudnímu jednání. Pokud jde o olíznutí vagíny a bradavky žalobkyně při předchozích vyšetřeních, považuje soud v tomto směru tvrzení žalobkyně za dostatečně věrohodné, kdy její věrohodnost byla posouzena psychologem a je v kontextu s ostatními důkazy, jedná se o nevhodné a neprofesionální jednání žalovaného. Tudíž je zřejmé, že v daném případě je na místě poskytnout náhradu nemajetkové újmy v penězích, s ohledem na zvláště závažný zásah

do osobnostních práv žalobkyně, když soud považuje za přiměřenou částku ve výši 100.000,- Kč, kterou žalobkyně požadovala. Tuto částku soud stanovil s ohledem na specifické okolnosti tohoto případu popsané shora, je pouhou náhodou, že tato částka 100.000,- Kč odpovídá částce přiznané za znásilnění v rozsudku vrchního soudu, nicméně tyto případy nelze srovnávat ani krajský soud nemá dostatek podkladů k porovnání těchto případů a pro posouzení věci to nemá význam.

Soud proto vyhověl žalobě v celém rozsahu, přičemž nepovažoval za potřebné provádět další dokazování, např. čtení znaleckého posudku znalce Hubálka, když důkaz byl proveden sdělením obsahu a čtení je nadbytečné, neboť není pochyb o tom, že žalobkyně se s celou událostí vyrovnala a vede kvalitní sexuální život, jak to uvedla i znalci. Rovněž nebylo potřebné vyžadovat celý trestní spis, který se v současné době nachází u Nejvyššího soudu ČR s dovoláním žalovaného, neboť pro posouzení věci je to nadbytečné, když je zde dostatek listinných důkazů ze spisu pro rozhodnutí.

O nákladech řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 1 o.s.ř. Soud přiznal úspěšné žalobkyni celkem částku 29.262,- Kč. Tato částka zahrnuje paušální odměnu za právní zastoupení 25.000,- Kč dle § 6 odst. 1 písm.a) vyhl. č. 484/2000 Sb., 4 režijní paušály po 300,- Kč dle advokátního tarifu, náhrada cestovních výdajů advokátky ve výši 2.162,- Kč a náhrada za promeškaný čas 4,5 hodiny ve výši 900,- Kč za cestu Tábor – Ústí nad Labem a zpět k soudnímu jednání. Pokud jde o výpočet cestovního, vycházel soud ze vzdálenosti Tábor – Ústí nad Labem a zpět 179 km, vozem Renault Espace s průměrnou spotřebou dle technického průkazu 7,6 litrů nafty na 100 km. Přísluší základní sazba náhrady 3,70 Kč za kilometr dle vyhlášky č. 377/2010 Sb. a dále náhrada za spotřebované pohonné hmoty při ceně 30,80 Kč nafty za litr dle téže vyhlášky.

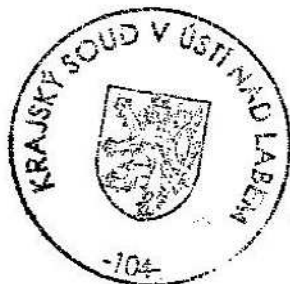
Soud dále uložil žalovanému zaplatit soudní poplatek za žalobu, když žalobkyně byla rozhodnutím soudu osvobozena od placení soudních poplatků a tudíž poplatková povinnost se přenáší na žalovaného dle § 2 odst. 3 zák. o soudních poplatcích. Soudní poplatek činí 4.000,- Kč dle položky 2 sazebníku zákona o soudních poplatcích ve znění do 31.8.2011.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozhodnutím splněna řádně a včas, lze se jejího splnění domáhat návrhem na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Ústí nad Labem dne 9. prosince 2011

Za správnost vyhotovení
Petra Beranová

JUDr. Jiří Derfl
samosoudce, v.r.

